

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/210/2016
Identifikačné číslo spisu:	1207213329
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1207213329.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O., bývajúceho v A., zastúpeného JUDr. Oľgou Michalíkovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Francisciho 35, proti žalovanému Generali Poist'ovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3/A, IČO: 35 709 332, zastúpenému SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Svätoplukova 28, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 9 C 94/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2016 sp. zn. 8 Co 442/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. februára 2015 č. k. 9 C 94/2007-283 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči T. zaplattenia 1.000.000,-Sk. Svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 6.5.2004 si u žalovaného poistil vozidlo O.. Po havárii začal žalovaný účelovo tvrdiť, že žalobca kvôli zaplatteniu nižšieho poistného sfaľoval zápočtový list. Tento postup považoval žalobca za urážku, dehonestáciu, nactiutľhanie a ohováranie, čo žalovaný potvrdil aj podaním trestného oznámenia na žalobcu. Žalobca tvrdil, že pôvodcami osočovania a obvinenia, ktoré viedli k poškodeniu reputácie a dobrého mena žalobcu, boli zamestnanci T.. Žalobca špecifikoval svoj uplatnený nárok ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu ochrany osobnosti. Ďalej okresný súd rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.808,99 Eur, k rukám právneho zástupcu žalovaného, v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. marca 2016 sp. zn. 8 Co 442/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 184,69 Eur, právnemu zástupcovi žalovaného SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, do troch dní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Namietal, že v konaní došlo k vade

uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p., a že žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Vadu tejto povahy videl v tom, že mu nebolo oznámené konanie na odvolacom súde a vyhlásenie jeho rozsudku. Ďalej vytýkal súdom nesprávne právne posúdenie najmä pokiaľ ide o trovy konania, na náhradu ktorých bol žalobca zaviazaný napriek tomu, že mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Na základe uvedeného žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu, prípadne súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. V danom prípade bolo dovolanie podané 6. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnené subjekty (§ 424 C.s.p.), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

7. Vychádzajúc z ustanovení § 470 ods. 1, 2 C.s.p., s prihliadnutím na základné princípy obsiahnuté v čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 C.s.p., najvyšší súd posudzoval podmienky prípustnosti dovolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

8. Vzhľadom na to, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a 3 O.s.p., bolo by dovolanie žalobcu prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Takú vadu konania ale dovolací súd nezistil.

9. Dovolateľ namietal, že mu bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) s poukazom na to, že mu nebolo oznámené konanie na odvolacom súde a vyhlásenie jeho rozsudku.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal vo veci pojednávania, a to 20. septembra 2010, 15. novembra 2010, 11. februára 2015, na ktoré riadne predvolal (okrem iných osôb) aj právnu zástupkyňu žalobcu, pričom žalobca (len 20. septembra 2010, 15. novembra 2010) ako aj jeho právna zástupkyňa sa pojednávaniu zúčastnili. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, keď obsahom spisu je doložené, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo v súlade s § 156 ods. 3 O.s.p. oznámené na úradnej tabuli súdu (pochybenia v tomto smere žalobca netvrdil a po preskúmaní spisového materiálu ich nezistil ani dovolací súd). V odvolacom konaní teda nebolo potrebné žalobcu, resp. jeho právnu zástupkyňu písomne predvolávať a ani ich upovedomovať o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (§ 214 ods. 3 O.s.p.), nakoľko nikto z nich nepožiadala o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami podľa § 45 ods. 4 O.s.p. Vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto žalobca v tejto spojitosti vytýkal neopodstatnene.

11. Pokiaľ žalobca namietal nedostatky v odôvodneniach rozsudkov oboch nižších súdov, dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o

skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku".

12. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo žalobcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, čoho sa žalobca v konaní domáhal, podrobne rozpisal výsledky vykonaného dokazovania, ďalej uviedol skutkové zistenia, ktoré považoval vo veci za rozhodujúce a citoval aj právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani bremeno tvrdenia v súvislosti s konaním žalovaného, ktorý mal žalobcu označovať ako podvodníka a túto informáciu šíriť medzi jeho zamestnancami. Ďalej uviedol, že na strane žalovaného neexistoval neoprávnený zásah do práv osobnostných práv žalobcu a nie je tak splnená podmienka súdnej ochrany nároku uplatneného v návrhu.

13. Odvolací súd skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie jeho správnosti považoval za potrebné ho doplniť o dôvody poukazujúce na niektoré právne aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok žalobcu. Pokiaľ ide o zásah do osobnostných práv žalobcu spôsobený rozširovaním informácie o žalobcovi, že je podvodník, uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že by právny predchodca žalovaného o ňom uvedenú informáciu rozširoval na verejnosť. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky žalobcu v podanom odvolaní, ktorými vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nakoľko; ako už bolo uvedené; súd prvej inštancie v preskúmvanej veci v súlade s ustanovením § 120 ods. 1, 4 O.s.p. vykonal náležité dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre rozhodnutie vo veci samej a vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. aj správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým záverom, že právny predchodca žalovaného svojím konaním nezasiahol do osobnostných práv žalobcu. Za vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Žalobca v dovolaní taktiež poukazoval na pochybenia súdov pri zisťovaní skutkového stavu. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

15. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal i nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže v danom prípade žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, dovolací súd nemohol podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

16. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 238 O.s.p. a vady konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo, najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.